

מסורת הש"ס

(א) יצמות כה. קימ.
(ב) לקמן עתה, ג) [לקמן
סג:]; (ד) שם, (ה) שם,
ו) [לעיל כא. לקמן סג:];
ז) לעיל כג. זבחים ב:
ח) זבחים שם, ט) עירובין
יג. סוטה כ: זבחים ג,
י) [לעיל כג.]; (יא) [לעיל
כג:]; (יב) [דברים דל];
(יג) [ע"ב], (יד) רב ספרא
ור חנינא כלל רש"ל

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה וְכִי מִמִּית כּו'
וּאֶת שְׁלִיחַ. עֵינַי שׁוֹת
תִּשְׁבֹּץ ח"א סִימָן כה
בְּאֵרִיכוֹת:

מוסף רש"י

[illegible]

הָיָה עַל הַמִּצְבֵּי שֶׁלֹּא
 בָּל יָשׁוּב וּבְחַבְדָּה שֶׁלֹּא
 לְשׁוֹם אִשָּׁה. שֶׁלֹּא לֵאס
 לְאִשָּׁה חֹלָה. שֶׁנִּמְנָח שֶׁלֹּא
 אֶחָת מֵעַמֵּה שֶׁנֶּאֱמָר וְ
 פָּסוּל. דְּכַמִּי וְכַתָּה וְ
 לְשֵׁמָּה (דְּבָרִים ב') קָרָה
 סוֹפְרִים מִקְרָא. אֲתָם
 הַתַּלְמוּדִים שֶׁמִּתְחַדֵּשׁ אֲתָם
 לְכַסּוֹת וּסְפָרֵי גִיּוֹר (שֵׁשׁ)
 מִצְוָה בִּין עֵינֵי הָעָם
 שֶׁמֶן וְהוּא מֵאֲתוֹם הַעֵינִי
 וְאִמְרוּ לִי שֶׁמִּי שֶׁמֶן
 וְכִי. וְכִי עֵינֵי שֶׁלֹּא
 אֲתָם וְגַם זֶה רָאִי לִי,
 מֵיחִי לִי וְאֶפְרַיִם זֶה אֵת
 שֶׁמֶן, פָּסוּל הוּא לְגַרְשׁ זֶה
 לְדַרְשֵׁנִי לֵאמֹר דְּכַמִּי
 וְכַתָּה לֵאמֹר סֶפֶר כִּרְחוֹת
 (סוֹטָה ב').

מוסף תוספות

א. והכא לא נגמר השליחות עד שהיא תעשה שליחות של עצמה. מוס' ה"ה"ש ועי' שו"ת. ב. דדבר פשוט שאינו כלום דמה שייכות יש לו בחצר חברו. רמ"י קרקע. ג. הרי הבעל עשה החצר שליח להוליך את הגט, והיא כשקנאתו עשאתו

שליח לקבלו, ואתי לאכשורי
לאו ידה הוא. שיט"ק. ובענין
ידענא לה. רשנ"א. ו. ואיהו
נמי מאי שנא. רשנ"א. ט. מא
י"א. גבי המביא גט כ

המביא גם פרק שני גימין

כד.

עין משפט
נר מצוה

צמח א מיי פ"א מהל' גירושין הלכה י' סמך עשין ט' טוש"ע אה"ע ס"י קלט סעי' א' ק ב מיי שם פ"ו הלכה ט סמך שם טוש"ע שם סימן קמא סעיף א' קכא ג מיי שם פ"ו הלכ"כ סמך שם טוש"ע סעי' י' אה"ע סימן קמב סעיף י' ד מיי שם פ"ג הלכ"כ סמך שם טוש"ע שם סימן קל"א סעיף א' ב ג מיי שם הל' ב טוש"ע שם סעיף ב'

פסקי רי"ד

[illegible]

הדרן עלך המביא שני

בר הַגָּמַל וּשְׁמַע קוֹל סוֹפְרִים
מִקְרִין בּו'. כְּסוֹפְרִים הַעֲשׂוּיִם
לְהַחֲלֹמַד עֶסְקִינָן כְּדֹאמְרִין בְּגִמְרָא
וְאִפְי' לַמַּד בְּפֶרֶק קֹמָא דְעִירוֹצִין
(דף יג.) דְּמִגִּילַת סוּטָה מוֹחֲקִין לָהּ
הַתּוֹרָה אֲעַ"ג דְּבִצְיָן לְשִׁמְהָ
וְתוֹרָה לְהַחֲלֹמַד עֲצִידָא כְּדֹאמְרָה הָסֵם
לְעִינֵין גַּט מוֹדֵה כּוֹדֶרֶשְׁפִּין צִפִּי
(לְעִיל דף כ.) וְסִפְרָא תּוֹרָה נִמִּי פִסְלִין
צִפִּי: שֵׁנִי: **יִתְר** מִיבֵן בְּתָב לֶאֱרֹשׁ
אֵת אִשְׁתּוֹ בּו'. בְּגִמְ' מִפְרָשׁ לֹא זֶה
שֶׁנִּכְתַּב שָׁלַל לֶשֶׁם גִּירוּשִׁין אֲלָא אִף
זֶה שֶׁנִּכְתַּב לֶשֶׁם גִּירוּשִׁין לְהִכִּי תָנָא יִתְר
יִתְר מִיבֵן מִיּוֹן דְּמֵהָא נִמִּי לֹא הוּא שְׁמַעֲיָן
בְּתַמְיָא

17a

כגון שנתגרשה כאן בודאי שהיינו מצריכים אותה להביאם בפנינו אבל אחרי שהיא באה ממדינת חים ואומרת לעומת גירושיה בגלל זה כפני ערי מסירה נאמנת מקי"ו שנתאמנת להורו ק"ו בעלי כדמיון לעיל אבל אם היא אומרת גירושיה בעלל זה ואינה מראה גיטה בפנינו מקי"ו אינה נאמנת שומר ק"ו מחמם שנינו למינו והחם כל גט ירדם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: **סליק פירקא כל** ש שנכתב עליו לשם אשה פסול יצרה היא עובר בשרש ושמעו עקי השפורים מקרין אף פלינו מגרש את פלוגות ממקום פלוני ואמר זה שמי זה שמי הם אשה פסולת בידה ית מוכן כתל ברשת את אשתו ונמלך

וממקום שצאם. כלומר הואיל ומינייהו גמרין נגמור נמי להא דמה
הן צריכות לומר כו' ומדקמגי בצרייתא מה להלן צריכות שיאמרו כו'
שמע מינה צחולה לארץ עסקין כאבוי: **ורב יוסף.** מאי דעתיא:
רישא וסיפא צחולה לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא^א

בחוזה לארץ מדקמני סומא וסיפא
האשה עצמה כו"י בחוזה לארץ דקמני
ויכלד שמהא צריכה לומר: ומציעתא.
אף הנשים כו' מוקי רב יוסף בפרך:
כצד ופה. צריכה לומר כצד נכתב.
ולאצי לא צלטריך למיתני כצד ופה
דקמי משמע מה צין פה דגט לפה
מיתתה אלא שהכתב מוכיח עמו: ממי
מטא גט לידה. במקום שקבלתו
במדינת היס: איגרשה לה. ואי
בעיא למיקליה לגט מגורשת היא
ואינה צריכה להציאו בפנינו אלא
לרביה בעלמא ולמה לה לומר כצד
נכתב הא לאו שליח היא: סוף סוף
כי מטעא להס איגרשה לה. ע"י
קבלה ראשונה דתנאה בעלמא הוה
ללא תמגרש עד איתו מקום והרי
נתקיים התנאי ולאו שליח היא:
אסתיהא אחרעא. דהויא שליח להולכה
עד הארץ ובמאי שקלא להי תו
מארעא הוה דמגרשה: לא דרעא לקמן
(פס.). לא אמר כלום. דבעינן ונתקין:
וכי מטעא הסס הוי. את גופיך שליח
דידך לקבלה וקבלי מידך: והא לא
חורה שליחות אלא בעל שליח לא
מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי
לחזור אלא שולחו ולומר עשיתי
שליחותך לחברך וזו איהו ראיה
לחזור שהרי לא נשתלחה אלא לעצמה
ואח"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל
השליחות קודם שתחזור: שזי. אינש
אחריעא שליח לקבלה דהשתא לא פסק
שליחותה מינה וראויה לחזור: הניחא
למ"ד כו'. לקמן בפרק התקבל (סג):
וטעמיהו מפרשי הכא כדמין: טעמא
מאי. מירוצא הוה. טעמא מאי
אמר' אין אשה עושה שליח לקבל
גיטה מיד שליח בעלה: משום צוין
דבעל דקצור מצוה איתו שאין היא
עצמה קבלתו הלכך לא ינחא ליה
שיהא שולחו מוסר לשלוחה ואי מסר
לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוה
להאי. דשטלמא מיד בעל עזמו כיון
דאיהו גופיה מסר לשליח אשתו הא

הדרך עלך המביא גש

כל ^אגַּם יִשְׁנֹכַח שְׁלֹא לְשׁוֹם אִשָּׁה
פָּסוּל כִּצְדָּה ^בהִיָּה עֹוֹבֵר בְּשׁוֹק וּשְׁמַע
קוֹל סוֹפְרִים מִקְרִין אִישׁ פְּלוֹנִי מִגֶּרֶשׁ
אֶת פְּלוֹנִית מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי וְאָמַר זֶה שְׁמִי
וְזֶה שֵׁם אִשְׁתִּי פָסוּל לִגְרֵשׁ בּוֹ הֵיִתֵּר
מִיָּבֵן ^גכָּתַב לִגְרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלָךְ
מִצָּאוֹ בֶּן עִירוֹ וְאָמַר לוֹ שְׁמִי כְשֶׁמֶךְ וְשֵׁם
אִשְׁתִּי כֶשֶׁם אִשְׁתֶּךָ פָסוּל לִגְרֵשׁ בּוֹ
יִתֵּר

מיכן וא"ת והיכי שייך למיתני הכא יתר מיכן

לפניהם בפני נכתב ופני נחתם: הדרך עלך המביא שני יטין: יסר מיכן. בגמרא¹⁹ מפרש מאי יסרא דכולהו:

הבעל ולאחר זמן קבלי גיטין מיניה ושליח שעשה שליח אמרינן בכל הגט (לקמן 97 עט:) שהשליח הראשון עושה את השני

[illegible]